

Ο ΕΡΜΗΣ

Έτησια συνδρομή διά τήν Σύρον - - Δραχ. 24.
Διά τας επαρχίας και τό εξωτερικόν - - 26.

Τιμή καταχώρησης προς λεπτά 15 τόν στίχον
Διά τὰ δικαστικά " 15. " "

(ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ, ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ.)

ΑΡΙΘ. 341.

(ΕΝ ΣΥΡΩ ΤΗΝ 21. ΙΟΥΝΙΟΥ 1846.)

ΕΤΟΣ Η.

ΕΡΜΟΥΠΟΛΙΣ

Περί τήν ένδεκάτην και ήμισίαν ώραν πρό τής μεσημέρας τής 17. τού ένεστώτος μηνός, ο κρότος τών τηλεβόλων τών επίτηδες τεθέντων εις τήν προκυμαίαν τής πόλεως μας, και ο ήχος τών κωδώνων τών ιερών Ναών μας, άνήγγειλαν τήν άρξιν ένταύθα τών Α. Α. Μ. Μ. τού Σ. Βασιλέως μας και τής Σεπτής Βασιλίσσης· μετά δε ήμισίαν περίπου ώραν, άρου τό ένθικόν άτμόπλοιον ο Όθων προσωρμίσθη εις τόν λιμένα μας, άπεβιάσθησαν εις τήν ξηράν αι Α. Α. Μ. Μ. μετά τού Πρίγκιπος τής Βάχης, και μετά τής Βασιλικής συνοδείας, συγκειμένης υπό τών κυρίων ύπασπιστών τής Α. Μ. και δικρόρων κύριων και κυριών τής αύλής.

Διαδοθείσης άπό πρώτας τής αύτης ήμέρας εις τήν πόλιν μας τής φήμης, ότι τό Σεπτόν Βασιλικόν ζεύγος ήμελλε να έπισκευθί τήν νήσον μας, έγκατέλειψαν σχεδόν τας έργασίας των Όλοι οι συμπολιται μας πάσης τάξεως και βαθμού, και έπεσωρεύθησαν εις τήν προκυμαίαν, εις τας αύθι περικευμέναις οικίαις και έμπορικαίς άποθήκαις, και εις τας εις τό παράλιον λέμβους, διά να ίδωσι τόν μαριπόλητον Βασιλέα μας και τήν Σεπτήν Βασιλίσσαν, και να δώσωσιν εις αυτό τό Σεπτόν Βασιλικόν ζεύγος δείγματα τού σεβασμού και τής άφοσιώσεώς των.

Διελλούσαι λοιπόν αι Α. Α. Μ. Μ. μεθ' όλης τής συνοδείας των υπό τήν άψίδα, ήτις είχε τεθή επί τής προκυμαίας, και μεταξύ τών αύθι συνηθροισθέντων πρός προύπαντην Διοικητικόν, Στρατιωτικόν, Δικαστικόν και Δημοσικόν άρχόντων και τού συσσωρεύσαντος πλήθους, άπήλθον εις τόν ιερόν Ναόν τής Μεταμορφώσεως, όπου Τας ύπε-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ.

Η λέξις επανάστασις σημαίνει μεταβολήν πολιτεύματος. Η ιστορία και ή πολιτική άνομάζουν επαναστάσεις τας επί τών κυβερνήσεων τών έθνών συμβαινούσας σημαντικάς μεταβολάς. Τήν λέξιν αυτήν εφαρμόζουν κατά παράτασιν και εις τας διοικητικάς περιπετείας, άλλ' ένταύθα πρόκειται περί τής πρώτης σημασίας της. Συνέθη επανάστασις εις τήν Ρώμην, ότε μετά τήν πτώσιν τών Ταρακούτων είσήχθη τό δημοκρατικόν πολιτεύμα. Συνέθη και εις τήν Γαλλίαν ταύτη κατά τό έτος 1789· ότε μετά τήν κυριευσιν τής Βασιλίαις, ή ένθικη σύνοδος μετεβίβασεν εις τόν λαόν τήν κυριαρχίαν, τήν όποιαν πρό πολλών αιώνων έζησκον οι Βασιλείς, και συνέταξε Σύνταγμα διαχωρίζον τήν νομοθετικήν άπό τήν νομοτελεστικήν εξουσίαν, άμοφάρας άπορρέουσας άπό τήν κυριαρχίαν αυτήν και προσδιωρισμένας να τήν αντιπροσωπεύωσι. Τό πολιτεύμα αυτό ήτον άπομίμημα έν μέρει τής Αγγλικής κυβερνήσεως. Συνέθη και άλλη επανάστασις κατά τό έτος 1792· ότε κατεστράφη ο θρόνος και διεκηρύχθη ή δημοκρατία. Η ιστορία θέλει εκτιμήσει άμοφάρας τας επαναστάσεις ταύτας, διά τας όποιαις έπέφερον αύται μεγάλας καταστροφάς.

δέχθη μετά τού προσήκοντος σεβασμού ο Έπίσκοπος μας Άγιος Κυκλάδων, φέρον τήν Άρχιερατικήν στολήν του, μετά τού κλήρου, και έξεφώνησε λογιόδιον κατάλληλον εις τήν περίστασιν, και όπου έψάλη δοξολογία πρός τόν Υψιστον ύπερ μακροβιότητος τού Σ. Βασιλικού ζεύγους.

Μετά τήν τελετήν ταύτην διευθύνθησαν αι Α. Α. Μ. Μ. εις τήν οικίαν τού κυρίου Άμβρόσιου Δαμαλά, ήτις προσδιωρισθη διά κατάλυμά των, άκολουθούμεναι άπό πλήθος άπειρον λαού κραυγάζοντος άκαταπαύστως μετά ένθουσιασμού τό Ζήτωσαν αι Α. Α. Μ. Μ. ο Σ. Βασιλεύς και ή Σεπτή Βασίλισσά μας.

Υπεδέχθησαν μετά ταύτα αι Α. Α. Μ. Μ. τας έπισκέψεις όλων τών ένταύθα Έκκλησιαστικόν, Διοικητικόν, Στρατιωτικόν και Δημοσικόν άρχόν, τών μελών τού Έπιμελητηρίου μας και τών έφορειών τών Δημοσικόν καταστημάτων, και περί τό δειλιόν έξήλθον εις περιδιάβασιν εις τούς κήπους τών Γαλάντων και τού Κοιμού, συνοδευόμεναι πάντοτε άπό άπειρον πλήθος άνευρημούντος και ζητοκραυγάζοντος λαού.

Τήν έσπέραν τής αύτης ήμέρας έπροσκάλεσεν εις τό γεύμα ή Α. Μ. Όλους έν γενεί τούς έκκλησιαστικούς, διοικητικούς, στρατιωτικούς, δικαστικούς και δημοσικούς άρχοντας, τόν Γυμνασιάρχην, τόν κύριον τής οικίας εις τήν κατέλυσε κύριον Άμβρόσιον Δαμαλά· μετά δε τό γεύμα ή ένταύθα εύρισκομένη μελοδραματική ένταρία έψαλεν εις τήν αύλήν τού παλατίου τεμάχια τια έκ τού μελοδράματος ή Νόρμα.

Ο δήμος τής Έρμουπόλεως σιμά εις όλα τά μέτρα τά όποια τό στενόν τού καιρού επέτρεψεν εις αυτόν να λάβη, διά να γίνη ή ύποδοχή όσον ένεστι λαμπροτέρα, είχεν έτοιμάσει ή μεγαλοπρεπή χορόν, όστις ήμελλε να δοθί εις τήν εύρύχωρον λέσχην τών Έρμουπολιτών άνομαζομένην, τήν έσπέραν τής άρξέως τών Α. Α. Μ. Μ. άλλ' αι Α. Α. Μ. Μ. δέν ηύδόκησαν να παρευρεθώσιν εις τόν χορόν αυτόν, ένεκα μικ-

Αποχρώντως είναι γνωστόν, ότι όλα αι πολιτικά έπαναστάσεις ούσαι κατά τό μάλλον και ήττον κλονισμοί βίαιοι, και έπιφέρουσαι μεγάλας περιπετείας, άναπτύσσουν τας άνθρωπίνους δυνάμεις και τά πάθη, τά συνήθως συστελλόμενα και καταστελλόμενα άπό τήν νόμιμον τάξιν. Τά πάθη ταύτα άποκτούν έν τοιαύτη περιπτώσει νέαν ενεργητικότητα εις τε πρός τό καλόν εις τε πρός τό κακόν, κατά τήν φύσιν και τόν χαρακτήρα τής επαναστάσεως. Οτανίς δημοκρατίαν γηραιάν και διερθηραμένην διαδέχεται ο άπολυτισμός, συμβαίνει τούτο, διότι ή δημόσιος ήθική διακρίβεται, και ως έκ τούτου δέν δύναται να χρησιμεύσθι αυτη ως κινήτηριον τής έξουσίας, ούδέ να έμψύχθι τούς νόμους. Τότε οι ίκανότητα και έλαττώματα έχοντες ύψούνται υπεράνω τών όσοι δέν έχουν έλαττώματα, ή δέν έχουν μήτε έλαττώματα μήτε άρετάς. Οι πολλοί αισθάνονται τήν ανάγκην τού να κυβερνώσιν, διότι ή γενική θέλησις δέν άξίζει πλέον να άνομάζεται νόμος, και ο δεσποτισμός ένός μόνου είναι ένκατοντικός προτιμώτερος τής άναρχίας, ήτις είναι δεσποτισμός όλων καθ' όλων. Τούτο συνέθη εις τούς Ρωμαίους μετά τας δύο τριανδρίας και μέχρι τής Βασιλείας τού Αύγούστου. Υπεδωλώθησαν ούτοι, άλληλοδιδάχως εις κακούργους έχοντας τόλμην και εύρύφραν, ήτοι εις τόν Μάριον, τόν Σύλλαν, τόν Κάσθωνα και τόν Κίνα. Μία φούτα δημοκρατιών έμαχίρωσαν τόν Καίσαρα, τόν όποιον ήθελον άρήσει να ζήσθι, άν δέν ήθελε φαντασθί να γίνη Βασιλεύς, και ύπετάχθησαν άπαντες εις τόν Οκτάβιον, όστις μη έχων εις τόν χαρακτήρα του ούδέν άρκετά έξοχον

ράς τινος άδιαιθεσίας τής Σεπτής Βασιλίσσης, και ούτως ο χορός άνεβλήθη.

Οι Ναοί τής Έρμουπόλεως και τής Σύρου, τά κώδωνοστάσια, όλα τά δημόσια και δημοτικά καταστήματα άμοφάρας τών δήμων, και πάμπολλαι τών πολιτών οικίαι λαμπρώς έφώτισθησαν κατ' εκείνην τήν νύκτα, μολοντί ο πνέων σφοδρότατος άνεμος έγένετο μέγα πρόσκομμα εις τήν φωτοχυσίαν.

Τήν έπαύριον έπεσκέφθησαν αι Α. Α. Μ. Μ. τήν άνω πόλιν τής Σύρου και τό γυμνάσιόν μας, όπου ύπεδέχθησαν μετά ένθουσιασμού και ζητοκραυγών άπ' όπου δέ διεβαινον άντή χει ο άήρ άπό τας εύχάς και εύλογίας τού λαού άποπεμπομένης πρός τόν ΰψιστον ύπερ τής μακροβιότητος των. Τό δε έσπέρας έδόθη εις τήν λέσχην τών Έρμουπολιτών λαμπρότατος ο δημοσικός χορός, τόν όποιον ηύδόκησαν να τιμήσωσιν αι Α. Α. Μ. Μ. μετά τού Πρίγκιπος τής Βάχης και τής Βασιλικής συνοδείας διά τής παρουσίας των, διαμείναςαι μέχρι τού μεσονυχτίου.

Είκοσι περίπου έκ τών προκριωτέρων εμπόρων μας κρατούντες λαμπάδας συνώδευσαν κατ' εκείνην τήν νύκτα τας Α. Α. Μ. Μ. έκ τού παλατίου μέχρι τού καταστήματος τής λέσχης όπου έδόθη ο χορός, και έκ τού καταστήματος αύτου μέχρι τού παλατίου, όταν επανήλθον διά να αναπαυθώσιν.

Τήν έπιούσαν έπεσκέφθησαν αι Α. Α. Μ. Μ. τό νοσοκομείον, τό ναυπηγείον και τό Λοιμοκαθατήριον, τό δε έσπέρας παρευρέθησαν εις τό θέατρον όπου έψάλη τό κωμικόν μελοδράμα, ο Κουρεύς τής Σιβιλίας. Καί κατά τήν έσπέραν αυτήν είκοσι περίπου νέοι έκ τών προκριωτέρων οίχογένειών τής πόλεως μας ένσυνόδευσαν λαμπροφόροι τας Α. Α. Μ. Μ. έκ τού παλατίου μέχρι τού θεάτρου και τ' άναπαυθώσιν, όταν μετά τήν πρώτην πράξιν τού μελοδράματος επανήλθον εις τό παλάτιον. Τό θέατρον κατά τήν έσπέραν ταύτην ήτο λαμπρώς φωτισμένον, και είσητήρια προσκλήσειον

διά να δύναται να επιβάλθι εις τούς άνθρώπους, είχε κατ' έξοχην τήν τέχνην τού να τούς διευθύνη. Η ιστορία μας διδάσκει ποία ύπήρξε τότε μετά έκκατόν έτη ή διαφορά τών Ρωμαϊκών ήθών, και πόσον ηύξήθη υπό τούς διαδόχους τού Αύγούστου.

Συμβαίνει δε τό έναντίον ότε αι καταχωρήσεις ένός μόνου αντιπροβόμεναι με τας γενικάς τής δικαιοσύνης ιδέαις, και με τό αίτήμα τών φυσικόν δικαιωμάτων, υποχρεούν τόν λαόν να προτιμώ νόμους παρά κύριον. Και επειδή ή μεταβολή αυτη δέν δύναται να κατορθωθί χωρίς προσπαθείας και κινήσεις, προϋποθέτει τόλμην και θυσίας. Οι άνθρωποι εις τοιαύταις περιστάσει αισθανόμενοι τήν ανάγκην τού να ένωθώσιν ύπερ τού γενικού συμφέροντος, καταστάνονται πλέον ευδιάθετοι εις τήν άπάργησιν τών ιδιαιτέρων των συμφερόντων, αι καρδίαι άνυφούνται διά τού κινδύνου και ή δύναμις αυξάνει διά τών προσκομμάτων. Η εποχή τής δόξης και τού ήρωισμού παντός έθνους έλευθέρου καταστάντος εύρίσκειται εις τά χρονικά τού κόσμου. Ίδατε τούς Ρωμαίους επί Βρούτου τού πρώτου. Ίδατε τούς Έλβετους επί Γουλιέλμου Τέλλου, τούς Βιταβούς επί τής εποχής τών δύο Νασσών, και επί τών ήμερών μας τούς Αγγλαμερικανούς. Ίδατε τήν άδυναμίαν τών μέσων των συγκρινόμενων με εκείνα τών έχθρών μετά τών όποιων ήμελλον να πολεμήτωσιν, και θέλετε ομολογήσει ότι θριάμβησαν διά τών τεραστίων τής σταθερότητος, τής ύπομονής και τής άφοσιώσεώς των. Παρτηρήσατε όμως ότι οι Ρωμαίοι, οι Έλβετοι και οι Βιταβοί ήσαν πτωχοί τήν εποχήν τής άπελευθερώσεώς των. Ηα-

εδόθησαν εις διακεκρινομένας οικογενείας υπό του διευθυντού του θεάτρου.

Χθές περί την έκτην και ημίσειαν ώραν μετά μεσημβρίαν απήλθον αι Α. Α. Μ. Μ. μεθ' ελης της Βασιλικής συνοδείας πρὸς περιδιάβασιν μέχρι του χωρίου ὀνομαζομένου Ἐπισκοπίου· ἐπανελθοῦσαι δὲ περί τήν ἐνάτην ὥραν και διαμείνασαι μίαν ἐτι ὥραν εις τὸ παλάτιον, ἐπεβιάσθησαν περί τὴν δεκάτην ὥραν ἐντὸς τοῦ ἐθνικοῦ ἀτμοπλοίου ὁ Ὀθων, και ἀπέπλευσαν διὰ τὴν Πειραιᾶ.

Και πάλιν ἄπειρον πλῆθος λαοῦ ἀνδρῶν τε και γυναικῶν ἐσυσσωρεύθη εις τὴν προκυμαίαν μας και εις τὰς περὶ αὐτὴν οἰκίας και ἀποθήκας, ζητωκραυγάζον και εὐλογοῦν τὰς Α. Α. Μ. Μ. καθ' ἣν στιγμὴν ἐπεβιάζοντο ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου· εἴκοσι δὲ περίπου νέοι ἐκ τῶν ἐγκριτωτέρων οικογενειῶν μας ἐσυνώδευσαν λαμπαδηφόροι τὰς Α. Α. Μ. Μ. μέχρι τῆς προκυμαίας, ἀρ' ὅπου ἐπεβιάσθησαν εις τὴν Βασιλικὴν λέμβον, τὸ δὲ κανονοστάσιον ἐπυροβόλησε δίς, και ὅταν ἐπεβιάζοντο αἱ Α. Α. Μ. Μ. ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου, και ὅταν τὸ ἀτμόπλοιον ἐξεκίνησε πρὸς ἀπόπλουν.

Και ἄλλοτε αἱ Α. Α. Μ. Μ. ἐπεσκέφθησαν τὴν πόλιν μας, ἀλλὰ πῶποτε δὲν ἔδωσαν οἱ συμπολίται μας πάσης τάξεως και βαθμοῦ, μηδενὸς σχεδὸν ἐξαιρουμένου, τοιαῦτα δεύγματα σεβασμοῦ ἀγάπης και ἀροσιώσεως. Πῶποτε ἄλλοτε οἱ συμπολίται μας δὲν ἐφιλοτιμήθησαν νὰ πράξωσι πρὸς τιμὴν των, ὡς εις τὴν προκειμένην περίπτωσιν, πᾶν ὅ,τι τὸ στενὸν τοῦ καιροῦ και αἱ περιπτώσεις ἐπέτρεπον· ἐνόσω δὲ δ πνέων ἄνεμος κατασταίεντο σφοδρότερος ἐμποδίζων τὸν ἐντεῦθεν ἀπόπλουν των, ἔχαιρον διότι ἐδίδοτο ἀφορμὴ νὰ διαμῆνῃ μεταξύ ἡμῶν τὸ ἀξιαγάπητον και σεβαστὸν Βασιλικὸν ζεύγος.

Κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν, τὴν ὁποίαν ὁ κύριος Ἀργύριος Δ. Ταρποχιτζῆς ὑποψήριος τοῦ Δήμου μας Δήμαρχος ἔκαμε πρὸς τὴν Α. Μ. τὴν ἡμέραν τῆς ἀφιξέως τῆς, διὰ νὰ προσέρῃ πρὸς αὐτὴν τὰ σεβάσματά του, εἶπεν εις αὐτὸν ἡ Α. Μ. ἐπὶ παρουσίᾳ διαφόρων προσελθόντων ὡσάυτως διὰ νὰ προσφέρωσι τὰ σεβασματά των πρὸς τὴν Α. Μ. ὅτι ὀλίγας ὥρας πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, ἠνθόκησε νὰ ὑπογράψῃ τὸ διάταγμα, δι' οὗ τὸν διώρισε Δήμαρχόν μας, και ὡς ἐκ τούτου καθίσταται βέβαιον πλέον ὅτι Δήμαρχός μας διωρίσθη ὁ κύριος Ταρποχιτζῆς.

Ὅλοι ἐν γένει οἱ συμπολίται μας ἀποχρόντως γνωρίζοντες τὴν φρόνησιν, τὴν μετριοφροσύνην και τὸν ἀμερόληπτον και

συμβιβαστικὸν χαρακτῆρα τοῦ κυρίου Ταρποχιτζῆ, μεγάλως ἐχάρησαν και ἐπῆνεσαν τὴν ἐκλογὴν ταύτην τοῦ Σ. Βασιλέως μας, τὴν ὁποίαν θέλει δικαιώσῃ ἀναντιρρήτως ὁ κύριος Ταρποχιτζῆς, διὰ τῆς συνετῆς διαχειρήσεως τῆς ὑπηρεσίας ἣτις εις αὐτὸν ἐνεπιστεύθη. Ἐπομένως διὰ τοῦ διορισμοῦ αὐτοῦ, ὅστις εὐχαρίστησεν ὡς εἴρηται πάντα συμπολίτην μας, θέλει παγιωθῆ ἡ σύμπνοια και ὁμόνοια μεταξύ ἡμῶν, και θέλει ἀποσκορακισθῆ ἡ ἀντικοινωνική διχόνοια, ἡ γενομένη πολλῶν κακῶν πρόξενος εις τὴν πόλιν μας.

Ὅσονοῦπω λοιπὸν φθίνει ἐν ταῦθα τὸ Διάταγμα τοῦ διορισμοῦ τοῦ κυρίου Ταρποχιτζῆ ὡς Δημάρχου μας, και ἀποσύρεται τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς ὁ ἐντιμος, ὁ ἐνάρετος, ὁ ἀγαθὸς και παρὰ πάντων ἀγαπώμενος κύριος Ἰωάννης Α. Πάλλης διὰ νὰ ἡσυχάη, ὑστερον ἀφοῦ με ὅλην τὴν γεροντικὴν ἡλικίαν του ἐξεπλήρωσεν ἐντίμως διὰ πολλῶν ἐτῶν διαστήμα τὸ πολύμοχλον τοῦ Δημάρχου καθήκον. Ἄλλ' ἀποσύρεται συνωδευόμενος ἀπὸ τὰς εὐχὰς και εὐλογίας ὅλων των συμπολιτῶν μας, διότι καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς Δημαρχίας του οὐδὲ ἔβλαψεν, οὐδὲ ἠρίκησεν, οὐδὲ ἐδυσπρέστησε τινα· ἀλλὰ διὰ τῆς συνετῆς διαχειρίσεως τῆς ἐξουσίας του εἰλκυσε πρὸς ἑαυτὸν τὴν εὐγνωμοσύνην των συμπολιτῶν του. Ἀποσύρεται τῆς ὑπηρεσίας ὁ ἀγαθὸς συμπολίτης μας οὗτος, μετὰ πολλοὺς κόπους και ἀγῶνας τοὺς ὁποίους ὑπέστη διὰ τὸ καλὸν τοῦ δήμου μας, ὡς πρέπει ν' ἀποσύρωνται ὅλοι οἱ τίμιοι ἄνθρωποι, τοὺς ὁποίους εἴτε ἡ κοινωνικὴ θέσις των, εἴτε αἱ περιστάσεις, εἴτε ἡ ἰκανότης των τοὺς θέτουν ὀπωσδήποτε ἐπὶ κεφαλῆς των ἄλλων. Εἰς τὸν ἐντιμον λοιπὸν κύριον Ἰωάννην Α. Πάλλη ἐφαρμόζεται καταλλήλως τὸ ἀξιωμα· Ἀρχὴ ἄνδρα δεικνύσι.

— Σήμερον ἔφθασεν ἐν ταῦθα τὸ διάταγμα τοῦ διορισμοῦ ὡς Δημάρχου μας τοῦ κυρίου Ἀργυρίου Δ. Ταρποχιτζῆ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Διὰ Συμβολαιογραφικοῦ πωλητηρίου ὑπ' ἀριθ. 18467. γενομένου ἐνώπιον τοῦ ἐν ταῦθα Συμβολαιογράφου κυρίου Ἀνδρέου Δαυιδ, ἠγόρασα ὁ ὑποφαινόμενος παρὰ των κυρίων Ἰωακείμ. Πειλαιουδῆ Πρωτοσυγγέλου και Κωνσταντίνου Διαμαντιδῆ ἐμπόρου δύο οἰκίστους συνεχόμενους ὁμοῦ, ἔκατος των ὁποίων ἔχει ἓνα κοιτῶνα, κειμένους ἐν ταῦθα, γεινιάζοντας με τὴν οἰκίαν μου, διὰ τάλληρα δίστηλα Ἰσπανίας τριάκοντα ἀριθ. 30. ἐλεύθερα παντὸς χρέους, ὑποθήκης ἢ ἄλλης τιτος ἀμφισθητήσεως.

Εἰδοποιῶ ὅθεν πάντας τοὺς ἔχοντας πλειοτέρας παρ' ἐμοῦ

ρατηρήσατε προσέτι, ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι εἶχον τὴν ἐθνικὴν και πολεμικὴν ἀλαζωνείαν, ἣτις συνέτεινε πάντοτε ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας των, ὅτι οἱ Ἑλλεβοτοὶ ἐπροστατεύοντο ἀπὸ τὰ ὄρη και τοὺς βράχους των, και ὅτι οἱ Βαταβοὶ ὑπερσπίζοντο τὴν θρησκείαν των· αὗται δὲ εἶναι ἀρχαὶ δυνάμεις και μέσα ἀντιστάσεως. Οἱ Φλαμανδοὶ δὲν εἶχον τὰ μέσα ταῦτα. ἦσαν μὲν πλούσιοι, ἀλλ' ἀπεστάτησαν κατὰ τοῦ Δοικὸς τῆς Ἀλβης, κατὰ τῆς ἱεραρχίας και κατὰ τῆς παραβιάσεως των προνομίων των· ἀπεδόθησαν εις αὐτοὺς τὰ προνόμια των και ὑπετάχθησαν.

Οἱ Ἀγγλαμερικανοὶ και τοὶ πλουτίσαντες διὰ τῆς γεωργίας ἢ τοῦ ἐμπορίου, εἶχον ἐν γένει τὴν ἀπλότητα των πατρι-αρχικῶν ἠθῶν, τὰ ὁποῖα ἐχρῶσταν εις αἰτίας ἀρχικάς, ἐπιτοπίους και ἐνδημικάς, ἀρκετὰ γνωστὰς εις τοὺς πεφωτισμένους· ὡστε δὲν θεωρῶ ἀναγκαῖον νὰ λεπτομερῶς ἐν ταῦθα περὶ αὐτῶν· με ἀρκεῖ μόνον νὰ συνάξω ἀπὸ τὴν συνοπτικὴν ἐκθεσίν μου, ὡς ἀλήθειαν ὑπὸ τῆς πείρας ἐπιβεβαιουμένην, ὅτι οἱ λαοὶ ἐδείχθησαν πάντοτε ἐνάρετοι και ἐνδοξοὶ, ὅταν ἀπέκτησαν τὴν ἐλευθερίαν των.

Ἀλλὰ διατὶ ἡ ἐπανάστασις, ἔδειξε τοὺς Γάλλους ὑπὸ ἐπιφάνειαν ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον; Τοῦτο εἶναι ἀξίον τῆς ἐρεύνης μας, και ἡ ἱστορία θέλει τὸ ἐξηγήσει ἐντελῶς· περὶ αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου διαπραγματεύομενος και ἐγὼ θέλω ἐκθέσει περὶληπτικῶς τὰ συμβάντα.

Κατὰ πρῶτον εἶπον περὶ προσπαθειῶν και κινδύνων τοὺς ὁποίους προῦποθέτουν αἱ μεγάλαὶ πολιταὶ τριχυμίαι. Καὶ πραγματικῶς οἱ Ῥωμαῖοι, οἱ Ἑλλεβοτοὶ, οἱ Βαταβοὶ οἱ Ἀγγλαμερικανοὶ και πρὸ πάντων οἱ τελευταῖοι δὲν εἶχον ἀπο

ἀξιώσεις, και προσκαλῶ αὐτοὺς ἵνα ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας κάμωσι χρῆσιν αὐτῶν, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ὁποίας πᾶσα ἀπαίτησις ἐκάστου θέλει καθίσταται ἄκυρος κατὰ τὸν Νόμον. Χαράλαμπος Κομνηνός.

Ἀπεπερατόθη τέλος ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου των πλημμελειοδικῶν ἡ δίκη τοῦ Φρίκη, και ἀποδείχθη ἄρκοῦντως ὅ,τι και ἡμεῖς και ὅλος ὁ ἐθνικὸς περιοδικὸς τύπος προσέπε, περὶ τῆς μοχθηρίας τῆς ὑπαγορευσάσης τὴν πλαστούργειαν τῆς περιβολῆτου ἐπιστολῆς, ἣτις ἐπροξένησε μέγιστον και τὴν κοινωνίαν μας σκάνδαλον. Ἄς γνωρίσῃ λοιπὸν και ὁ ἔσω και ὁ ἔξω κόσμος τίς εἶναι ἡ ἠθικὴ των διαχειριζόμενων τὸν τῆς ἀντιπολιτεῦσεως τύπον, και πόσον εἶναι ἀξιοκατάκριτος ἡ διαγωγή των ἀντιπολιτευσόμενων, παρὰ τοῖς ὁποίοις δὲν ἐμεινε πλέον, ὡς πολλάκις εἶπομεν, οὐδὲν ὄσιον ἢ ἱερὸν. Εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ἡ πλαστούργεισις και και δημοσιεύσις τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ἐλύπησε και κατετάραξεν ὅλους τοὺς μεταξύ τῆς κοινωνίας μας τιμίους ἀνθρώπους, ἀλλ' ὁ πέλεκος των νόμων και τῆς δικαιοσύνης ἐπέπεσε, ἂν ὅχι με τὴν ἀπαιτουμένην ἀυστηρότητα, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των ὅσοι καταχρανώως ἐρεύρουν αὐτὸ τὸ μέγα ἐρέυρεμα, και θριαυβεύσασα ἡ ἀθώτης των ὅσοι ἐπρόκειτο. νὰ βλαφθῶσι ὀπωσδήποτε ὡς ἐκ τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς, κατασταίνεται καταφανέστερα· ἀπ' ἐναντίας δὲ στιγματίζεται ἡ κακία και μοχθηρία των ὅσοι ὑποσχάπουν παντὶ φθίνει τὰς βάσεις τῆς κοινωνίας μας, και ὁ κόσμος δὲν θέλει δώσει τοῦ λοιποῦ κάμη μίαν προσοχήν εις ὅσα θέλουν δημοσιεύει ἄνθρωποι στιγματισμένοι ἐνώπιον τῆς κοινῆς γνώμης και ἀηλιτισμένοι.

Ἀπὸ τὸ ἐπόμενον ἄρθρον τὸ ὀρθρον ἐκ τοῦ Ἀγγέλου ἐρανίζομεθα, πληροφοροῦνται οἱ ἀναγνώσται μας ὅλας σχεδὸν τὰς σπουδαιότερας λεπτομερείας τῆς δίκης αὐτῆς.

Η ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΦΡΙΚΗ.

Ἡ δίκη αὕτη κατέστη πολυθρόλλητος, και ὁ Φρίκης ἀθανάτισθη. Ἄλλὰ ὁ Φρίκης οὗτος δὲν εἶναι πλέον ὁ Στέργιος Εὐσταθίου, ἀλλὰ ὁ πατὴρ τῆς βδελυρῆς και αἰσχίστης ἐπιστολῆς· ἡ ἀμμία δίκη ἐφημερίδων δὲν διεξήχθη ἀπὸ μέρους τοῦ Συντάκτου τῆς καταδικωμένης ἐφημερίδος με τόσην μωρίαν και με τόσην εὐθυσίαν, ὅσον ἡ παρούσα· ὁ ἄνθρωπος, ὡς φαίνεται, εἶχε τὴν εὐπιστίαν ν' ἀπατηθῇ ἀπὸ τὰς ψευθεῖς ὑποσχέσεις των φίλων του.

Ἡ δικάσιμος ἡμέρα ἦτον ἐνδεκάτη τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς· εἰς τὴν παραμονὴν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐθεώρει τὸν ἑαυτὸν τοῦ Συντάκτου τοῦ Αἰῶνος Ἰω. Φιλήμων ἡσφαλισμένον και πα

Τὰ ἐπίσημα μυστικά διατάγματα τοῦ βασιλέως τὰ εις τὴν ἀστυνομίαν ἐμπιστευόμενα, και αἱ μυστικαὶ φυλακαὶ τὰς ὁποίας ἐποπλαπλασίασεν αὕτη, ὑπῆρξαν ἀναμφιβόλως μεγάλαι κα ταχρήσεις. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἦσαν τοιαύτης φύσεως, ὡστε πολ-λά ὀλίγα πρόσωπα ἐπαπειλοῦν, δὲν ἠδύναντο νὰ καταστῶσι κινήτηριον πρὸς ἐπανάστασιν, ἐνῶ ἄλλοθεν ὁ ὀργανισμὸς των φυλακῶν ὑπῆρχεν ἀρκετὰ γλυκύς. Οὗτος ὑπῆρξε ἀγαθοεργία Λουδοβίκου τοῦ δεκάτου ἔκτου. Ἡ ἱστορία θέλει διηγηθῆ ὅλα τὰ ἀγαθοεργήματα αὐτοῦ· τὰ ὁποῖα εἶναι πολυάριθμα, και τὰ ὁποῖα θέλουν ἀποδείξει, ὅτι ὁ πρίγκιψ οὗτος ἦτο καλὸς, ἀλλ' ἡ διαγωγή του θέλει ἀποδείξει ὡσαύτως, ὅτι ἐκυριεύετο ἀπὸ μεγάλης ἀδυναμίας. Ὁ πρίγκιψ οὗτος εἰς τὸ νὰ ὑποβρῇ μόνον και ν' ἀποθάνῃ ἐδείξε ἰσχύος. Ἡ ἱστορία θέλει εἶπει ὡσαύτως διὰ τί ὁ μονάρχης αὐτὸς πάντοτε μὲν ἠγαπᾶτο, πῶποτε δὲ ἐσεβάσθη. Τὸ κατ' ἐμὲ προσθέτω μόνον, ὅτι ὅταν ἠνωχθῇ ἡ Βασιλίττα, εὐρέθησαν ἐντὸς αὐτῆς ἐπτά μόνον φυλακισμένοι.

Ἄλλ' ἐνῶ ἡ ἐξουσία δὲν ἦτο καταπιστικὴ, ἡ αὐλή ἦτο διεφθαρμένη, ἐξευτελισμένη, και ἐν γένει· χωρὶς ἠθικὴν, χωρὶς φῶτα και χωρὶς ἰκανότητα. Ἡ ἀνῆθικος ἀφροντισία των ὑπουργῶν ἐπροξένηε τόσον κακὸν, ὅσον ἠδύναντο νὰ προξενήσῃ ἡ μοχθηρία των. Ἡ πλεονεξία ἦτον ἀγαλήνητος, και ἡ λιπεία χωρὶς ὅρα. Ὁλόκληροι ἐπαρχίαὶ ἐστεροῦντο ἄρτον, ἡ δὲ ἀντίθεσις τῆς πείνας, τῆς καθ' ἑκάστην καταστροφούσης, με τὴν πολυτέλειαν τὴν καθ' ἡμέραν κατασταταιομένην μεγαλοπρεπεστεραν, ἦτο διπλὴ προσβολὴ κατὰ των καταπιεζομένων λαῶν. Ἐν τούτοις οἱ λαοὶ δὲν ἐκινῶντο διόλου, και ἂν ἡ ἐπανάστασις εὐρεν αὐτοὺς εὐδιάθετους ὑπὲρ αὐτῆς, εἶναι βέβαιον ὅτι

προσκειασμένον εις τον αγωνα της δικης. Αλλά η παρουσία του Δημου Λιούλιου του εσκότισε τους οφθαλμούς της καρδιάς και του νοός, και ανέτρεψεν όλα τα σχέδια της συντροφιάς· διότι όλας των τας ελπίδας είχαν εις την συνδρομήν τούτου, ερω και τον εκάλεσαν μάρτυρα από Λαμίας με άλλους πολλούς συμμάχους του. Ο Δήμος Λιούλιος όμως αβθημερόν άμα εφθασεν εις Αθήνας την παραμονήν της δικασίμου ημέρας επέδωκεν εις τον άρμόδιον Εισαγγελέα εγκλήσιν κατά του Ιω. Φιλήμονος και κατά του Ιω. Κολοκοτρώνη επί συκοφαντία, διότι είπον αυτοί, ότι η επιστολή εστάλη εκ Λαμίας, παρ' αυτού και ότι έχουσι το ιδίόχειρον γράμμα του δι' ου συνώδευε την επιστολήν. Και συγχρόνως επροσκάλει αυτους ο Δ. Λιούλιος να καταθέσωσιν εις το Δικαστήριον το γράμμα του, το όποιον έλεγον αυτοί, εντός της δικασίμου, άλλως κηρύττει αυτους, έλεγεν εγγράφως, ατίμους, και το γράμμα πλαστόν.

Αρχομένης της δικης την αυτην προσδιορισμένην ημέραν, πρώτος ο Δικηγόρος του πολιτικού ενάγοντος Στ. Ευσταθίου εκήχησε την αναβολήν δι' άπευσίαν ενός μάρτυρος. Συζητηθέντος του ζητήματος της αναβολής απερίβλη η αίτησις του Δικηγόρου. Επομένως οι Δικηγόροι της υπερασπίσεως έπρότεινον την αναρμοδιότητα του Δικαστηρίου, διςχυρίζόμενοι ότι η επίδικος επιστολή δεν είναι ιδιωτική, αλλά δημοσία δια να παραπεμφθῆ ένεκα τούτου εις το Δικαστήριον των ενόρκων κατά το Σύνταγμα. Ο ισχυρισμός των δικηγόρων της υπερασπίσεως ήτο παράλογος, ώστε κανένας του άκρατηρίου δεν εύρεθη να συμερισθῆ την γνώμη, ότι η ιδιωτικωτάτη αυτη επιστολή, η πεμπομένη από φίλον εις φίλον, κοινοποιούσα τα νέα των οικιακών συναστροφών, έδυνάτο ποτε να χαρακτηρισθῆ έγγραφον δημόσιον· έως ότου να συζητηθῆ το αντικείμενον τούτου της αναρμοδιότητας και άποφανθῆ το Δικαστήριον, παρηλθεν η ημέρα η ένστασις δι' της υπερασπίσεως απερίβλη.

Την επούσαν [12 του μηνός] επανελήθη η δικη και πρώτον προσεκλήθησαν οι μάρτυρες· ως μάρτυρες λογίζον-

αυτοι δεν την εγέννησαν. Αλλαχού θέλω εκθέσει τας διαφορας αιτίας, αι όποσαι συνέτειναν υπέρ της επανάστασεως, και άρειν ν' αναφέρω μόνον ότι δεν εύρε κανέν πρόσχομμα. Η Βασιλική πολεμηθεύσα με τόλμη, και μάλλον παραδοθεύσα παρά κυριευθεύσα, η κατάπληξις της αλλης, η αποχώρησις των στραπωτικων ταγματων, τα όποια περιεκύκλουν τους Παρισίους, η μετανάστευσις των πριγκίπων και των στραπηγών, η επάνοδος του βασιλέως εις το δημαρχεϊον [à l'Hotel — de — Ville] όπου εφόρεσε το εθνόσημον, ο σχηματισμός της Παρισιανης φρουρας την όποιαν απειμιμήθη ολόκληρος η Γαλλία ο όρκος ο δοδεις εις το εθνος από όλον τον στρατόν, αι σημαντικαι αυται μεταβολαι, αι όποσαι εις άλλους καιρους ήθελον κοστίσει ποταμούς αίμάτων, τελεσθεισαι ενταυθα ταχέως και άνευ τινός αντιστάσεως, κατέστησαν απολύτως κυρίαν της τύχης του Γαλλικού εθνους την συνέλευσιν, ητις είχε κηρυχθῆ συντακτική. Η Βασιλική επικύρωσις, εις την θέσιν εις την όποιαν εύρίσκετο τότε Λουδοβίκος ο δέκατος έκτος, δεν ήτον ειμή το πολύ δικαίωμα αντιπροσωπεύσεως, ουδέ ήδύνατο να θεωρηθῆ ως μέσον πραγματικής αντιστάσεως. Πώποτε λοιπόν δεν συνέθη επανάστασις τσοσούτον μεγάλη, ταχέα και έντελής χωρίς να γυθῆ αίμα; Ένώθ δε εις άλλας τας άλλας επανάστασεις έγινε χρεία διεξοδικών πολέμων και πολιορκιών, εις την ιδικήν μας δεν εφρουεύθησαν ουδέ δέκα άνθρωποι· διότι καταστραφεύσα η έξουσία έμενε χωρίς κανένα υπερασπιστήν, η δε αντικαταστήσασα αυτην κατείχεν όλα τα μέσα· τα μέσα δηλαδή του νόμου, της ισχύος και της γνώμης του μεγαλητέρου μέρους του έθνους, το όποιον εκ συμφώνου ήθελε μοναρχίαν νόμιμον και κυβέρνησιν αντιπροσωπικήν. Πού ήτο λοιπόν το λεγόμενον αντιπολιτευόμενον κόμμα το δυνάμενον να την καταπολεμήσῃ δια των όπλων, η να την ίσοσταθμίσῃ δια πραγματικής οποιασδήποτε αντιπολιτεύσεως; Τίς άντέστη εις την περιστάσιν ταύτην; Οι μετανάσται; Φυγάδες δεν ήδύνατο πλέον ν' απειλήσωσι την Γαλλίαν, και ήτο παραλογόν του να φαντασθῆ καν τις, ότι Ευρωπαϊκή τις δύναμις ήθελεν όπισθῆθῆ υπέρ αυτών. [Ακολουθεϊ].

ται και οι κατηγορούμενοι, και οι έγκαλοῦντες εις τας εξετάσεις. Η ημέρα όλη εδαπανήθη εις τας καταθέσεις των μαρτυριών της τε κατηγορίας και της υπερασπίσεως, αι αποδείξεις της κατηγορίας ήσαν απλαι και ειλικρινεις, και προς τους έγκαλοῦντας ασφαλείς· εξ έναντίας δε εκείναι της υπερασπίσεως ήσαν καταστρεπτικαι προς τους κατηγορούμενους. Δεν κρίνομεν αναγκαϊον ν' αναφέρωμεν όλας τας αξιοπεριέργους μαρτυρίας της υπερασπίσεως, διότι η απόφασις του Δικαστηρίου ητις θέλει δημοσιευθῆ δια δημοσίων φύλλων, θέλει τας περιέχει, μόνον δε τας ούσιωδεςτέρας εν περιλήψει αναφέρωμεν προς εξήγησιν του λόγου μας, ότι η διεξαγωγή της υποθέσεως εκ μέρους του Συντάκτου του Αϊώνος υπήρξεν η πλέον απερίσκεπτος· Αφού η επιστολή απεδείχθη επί της ανακρίσεως πλαστή εξ άλλων πολλών, και πρό πάντων από τον αναχρονισμόν ενός περιστατικού, γενομένου κατά τον Απριλιον, η επιστολή χρονολογείται τον Φεβρουάριον άνευ της ημέρας του μηνός, έπρεπεν ο Συντάκτης του Αϊώνος να λάβῃ μέτρα πολύ έσκεμμένα, και ουχι τα πλέον άνόητα.

Εσφαλμένως είπομεν εις το προηγούμενον φύλλον μας ότι ο Συντάκτης του Αϊώνος κατεμήνυσε τον Δήμον Λιούλιον, μόνον δε εφανερώσεν εις την Εισαγγελίαν, ότι την επιστολήν Φρίκη έλαβεν απ' αυτόν, και εξαιτείται να προσκληθῆ ο Δήμος Λιούλιος εις Αθήνας δια τα περαιτέρω όπερ και εγένετο. Επιστευσεν ο Συντάκτης ούτος ότι ο Δήμος Λιούλιος θέλει αναλάβει εις θάρος του την βρωμεράν και σκανδαλώδη, αλλά και επιβλαβῆ εις αυτόν ταύτην την υποθεσιν.

Εξεταζόμενος λοιπόν ο Φιλήμων ερωτήθη, πόθεν έλαβε την επιστολήν και απεκρίθη ότι από τον Δήμον Λιούλιον εκ Λαμίας, και έχει μάρτυρα εις τούτο τον Ιω. Κολοκοτρώνην, και ότι έχει και το γράμμα του αυτου Λιούλιου, ένθα περιέκλειε την επιστολήν· η κατάθεσις αυτη του μαρτυροῦντος Φιλήμονος δεν ήτον πλέον με έλπίδα να ώφεληθῆ από τον Δήμον, αλλά από την μαρτυρίαν του Κολοκοτρώνη, από τον όποιον ήλπιζε να άκούσῃ ότι, και αληθώς εστάλη η επιστολή από τον Δήμον Λιούλιον· εξεταζόμενος δε ο Συντάκτης της αυτης εφημεριδος, ερωτήθη, πόθεν αυτός έλαβε την επιστολήν και την κατεχώρισεν εις το φύλλον· απεκρίθη ούτος ότι διαβαίνοντας την οδόν του Έρμου, τον άπαντᾶ άνθρωπος τις άγνωστος αυτῷ ένθα ο Αϊόλος σταυροῦται με τον Έρμη, και τον εγχειρίζει την επιστολήν η μαρτυρία αυτη του υπευθύνου πόσον απέχει από εκείνην του κυρίου Συντάκτου! Ο δε Κολοκοτρώνης εις την εξετασιν ερωτηθείς είπεν ότι η επιστολή εύρεθη εις την οικίαν του, ένθ αυτός ελειπεν εις Ναύπλιον, και από την οικίαν εδόθη εις τον Φιλήμονα. Επερωτηθείς, αν ήξεύρη τον άνθρωπον, όστις άφῆκεν αυτην εις την οικίαν του, απεκρίθη, ότι αφού ήλθεν εκ Ναυπλίου εις Αθήνας, εξετάσας έμαθε τον άνθρωπον· αλλά τον ώρκισεν εκείνος να υη τον φανερώσῃ, και ούτως δεν δύναται να τον είπῃ, μάλιστα, επρόσθεσεν, αν τον φανερώσῃ, θα συμβῶσιν οικιακά σκάνδαλα. Ο κύριος Γερουσιαστής Κολοκοτρώνης όρκίζεται επί του Ευαγγελίου ότι θέλει όμολογῆσῃ όλην την αλήθειαν, και αντί να είπῃ την αλήθειαν, ως ώφειλεν, λέγει άλλ' άντ' άλλων, ο έστιν, επροτίμησεν ο κύριος Κολοκοτρώνης να σώσῃ τον ένοχον δια τον εν τῷ κρυπτῷ όρκον του, αν αληθεύῃ και τούτο, και να ένοχοποιήσῃ τους άλλους, υπέρ των όποιων ώρκισθη δημοσίως να είπῃ την αλήθειαν· ώστε ουτε τους κατηγορούμενους ώφέλησεν ουτε τον έαυτόν του απήλλαξεν από τας δικαίας υποψίας του κοινου. Ο Φιλήμων ένθ' επερίμενε διαφορετικήν την μαρτυρίαν του φίλου του Κολοκοτρώνη, εύρεθη εις άμηχανίαν δεινήν. Μετά ταῦτα καλείται να εμφανισθῆ ο Δήμος Λιούλιος. Ερωτηθείς δε αν έστειλεν από Λαμίας αυτός την επιστολήν, απεκρίθη ότι ουτε την είδε, ουτε την γνωρίζει, ουτε την έστειλεν, ουτε εγραψε προς αυτους, και ότι αν έχωσιν, ως λέγουσιν, γράμμα του να το φανερώσωσι σήμεραν, άλλως τους κηρύττει ατίμους αν δεν το φανερώσωσι. Ο προεδρεύων Δικαστής προσκαλεϊ τους κατηγορούμενους να δείξωσι το γράμμα εις των Δικηγόρων της υπερασπίσεως λέγει, ότι δεν υποχρεώνονται εις τούτο, αν δεν θελήτωσι, προσθέσας ότι θέλουσι πράξει όπως το συμφέρον τους οδηγῆσῃ, και αυθαδιάσας επομένως, έλαβε ποιήν επιπλήξεως. Εν τῷ μεταξύ τούτῳ ο Λιούλιος εξάγει από τον κόλπον του

πέντε γράμματα τα δύο ένυπόγραφα το μεν υπό του Ιω. Φιλήμονος, το δε υπό του Ιω. Κολοκοτρώνη, τα δε τρία φέροντα υπογραφήν· ο γνωστός φίλος σας», τα εγχειρίζει εις τον Πρόεδρον του Δικαστηρίου και ζητεί την άναγνωσίν των και ο Γραμματεὺς ανέγνωσε πάντα δημοσία εις έπήκουον του άκρατηρίου. Το περιεχόμενον των γραμμάτων τούτων είναι: παρακάλεσις προς τον Δήμον Λιούλιον να συνδράμη τους φίλους εις την περιστάσιν ταύτην, να οίκονομήσῃ μάρτυρας, είτε ψευδομάρτυρας από Λαμίας, και να ενεργήσῃ, τι ήμπορεί υπέρ των φίλων και δια το άξιον τέλος της υποθέσεως κτλ. Ο Εισαγγελεὺς άμέσως επέθηκε κατάσχασιν και επί των πέντε τούτων εγγράφων. Το άκρατήριον και το κοινόν όλον της Πρωτευούσης έσχημάτισεν ως εκ των κατεθέσεων των μισθώρων της υπερασπίσεως την καταδίκην των κατηγορουμένων. Τα πρόσωπα των Ναπαίων και των συμπατριαστῶν ήσαν όλα κατηρῆ την ημέραν εκείνην δια την κατασχύνη των. Είς όλων τας τάξεις των πολιτῶν διεδόθη η δυσφημία της πλαστογραφίας, και η δικαιοσισ του Στεργίου Ευσταθίου· οι αντιπολιτευόμενοι ήγανάκτησαν κατά του Συντάκτου του Αϊώνος ως κατασχύνοντος το κόμμα των δια της δημοσιεύσεως της επιστολής, της οποίας μεγαλορρημόνως εκαυχάτο την απόδειξιν της γνησιότητος της.

Την επούσαν ήρχισεν η συζήτησις της δικης εις την ουσίαν της. Πρώτος όμιλησεν ο Εισαγγελεὺς υποστηρίζων την κατηγορίαν. Μετ' αυτόν ήγόρευσεν ο Δικηγόρος του πολιτικού ενάγοντος Ιω. Β. Βουδούρη· μετ' αυτόν έλαβε τον λόγον ο εις των Δικηγόρων της υπερασπίσεως, μετά την άγόρευσιν τούτου διελύθη η συνεδρίασις, ως παρελθούσης της προσδιορισμένης ώρας. Την επαύριον επανελήθη η συζήτησις εις ην ήγόρευσεν ο Εισαγγελεὺς τρεις ολοκληρούς συνεχεις ώρας, και μετ' αυτον όμιλησεν ο εις των Δικηγόρων του Στ. Ευσταθίου, και έπειτα διελύθη η συνεδρίασις. Την επούσαν δε σήμεραν 15 του μηνός γενομένης συνεδρίασεως, όμιλησαν οι Δικηγόροι των κατηγορουμένων Συντακτων του Αϊώνος· ένθα όμολόγησαν ότι η αίτια του να μη παρουσιάσωσι το γράμμα του Δημου Λιούλιου είναι ότι διατάζουσι να πιστεύσωσιν ότι είναι γνησία η υπογραφή του Δημου Λιούλιου. Ο Δήμος Λιούλιος παρών εις το Δικαστήριον ευχαριστήθη και ικανοποιήθη τρόπον τινά εις την όμολογίαν των κατηγορουμένων. Αλλά τί εξάγεται εκ της όμολογίας ταύτης; ότι η συμμορία ητις επλαστούργησε την επιστολήν Φρίκη, επλαστούργησε και το γράμμα του Λιούλιου, δια να υποστηρίξῃ το ψεύδος με ψεύδος, την κακίαν με κακίαν.

Οι Δικηγόροι των μεν πολιτ. ενάγοντων ήσαν ο Βαλαμάκης, ο Μαρινάκης και ο Ρωσσέτος· της δε υπερασπίσεως ήσαν ο Καλλιγας, ο Πήλικας και ο Τριανταφύλλης. Η συζήτησις διελύθη, και οι Δικασται απήλθον εις το δωμάτιον των διασκέψεων δια να αποφασίσωσι.

Το Δικαστήριον μετά τεσσάρων ώρων διάσκεψιν επανέρχεται εις την θέσιν του και αποφαινεται ούτω. Κηρύττει την επιστολήν πλαστογραφημένην· απαλλάττει τον Ιω. Φιλήμονα του εγκλήματος της πλαστογραφίας, κηρύττει αυτόν ένοχον ότι έκαμε χρῆσιν εν γνώσει της πλαστοῦ εγγράφου, απαλλάττει αυτόν του εγκλήματος της εξουβρισεως, και ποινης των αποζημιώσεων, καταδικάζει τον υπεύθυνον Συντάκτην μόνον επί εξουβρισει δια την δημοσίευσιν της πλαστής επιστολής, και τον απαλλάττει της πλαστογραφίας, και της χρήσεως της πλαστογραφημένης επιστολής. Τα θάρη των αποζημιώσεων επιβάλλει εις τον υπεύθυνον αυτόν Συντάκτην. Καταδικάζει δε εις φυλάκισιν τον μεν Φιλήμονα μηνών πέντε, και απαλλάττει αυτόν των πολιτικῶν αποζημιώσεων, τον δε υπεύθυνον μηνών τεσσάρων και εις πρόστημον δραχμῶν χιλίων, και καταδικάζει αυτόν να πληρώσῃ αποζημιώσεις προς μεν τον Στ. Ευσταθίου δραχ. 1500. προς δε τον Ι. Βουδούρην δραχ. 5 000.

Όστις γνωρίζει νόμους βλέπει την άλογον και κακήν έρμηνείαν και εφαρμογήν των νόμων. Το Δικαστήριον έδickaσε λόγω έπιεικειας κατ' οικονομίαν. Είς αυτην την απόφασιν δεν κερδίζει κανένας μήτε των έγκαλοῦντων μήτε των έγκαλουμένων, διότι ο καταδικασθείς υπεύθυνος Συντάκτης εις τας αποζημιώσεις των έγκαλοῦντων είναι άπορος, και δεν έχει τι δια να το χάσῃ.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ

Αριθ. 104.

Πρώτη

Καταχώρησις.

Ο παρά τῷ Ειρηνοδικεῖῳ Τήνου ἐνεργῶν Κλητῆρῳ δηλοποιεῖ δε.

Πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3804 καὶ ἀπὸ 14 Σεπτεμβρίου 1842 ἐκτελεστοῦ Συμβολαίου γενομένου ἐνώπιον τοῦ πρώην Συμβολαιογράφου Τήνου Ν. Ζήρπα, καὶ κατ' αἴτησιν τοῦ ἐνταῦθα κατοικοῦντος Κ. Γεωργίου Σπαδάρου, ἐκτίθεται εἰς πλειστηριασμὸν ἐν τῷ χωρίῳ Κώμῃ τοῦ δήμου Περαιῆς, ἐξῶθεν τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Κ. Ἰω. Βακουτίου καὶ ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου Τήνου Κ. Σ. Κονδύλη, τὰ εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Δήμου Περαιῆς κείμενον χωράφιον εἰς θέσιν Λιδιάδῃ εἰς Ἅγιον Μάρκον τῆς ὀφειλέτιδος Ἄννης Δ. Πελορέντζου διὰ δραχμὰς 350 κεφάλαιον, τόκους καὶ τὰ τῆς ἐκτελέσεως ἐξόδα. Ὁ πλειστηριασμὸς τοῦ εἰρημένου κτήματος εἰς τὴν ὑπὸ σημερινὴν ἡμερομηνίαν (ὡς ἡ ὑπ' ἀριθ. 103 ἐκθεσις ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως) θέλει τελειῶναι τὴν ἐξόδα μὴ Ἰουλίου Ε. Ε. ἡμέραν Κυριακὴν ὥραν 12 Π. Μ. Πρώτη προσφορά προσδιορίζεται διὰ τὸ ἀνωτέρω κτῆμα, ἢ προσφερθεῖσα ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ Κ. Γ. Σπαδάρου διὰ δραχ. 200. ἢ κατακύρωσις γίνεται πρὸς τὸν προσφέροντα τὰ πλεῖονα ἀφοῦ παρέλθουν τρία λεπτά τῆς ὥρας μετὰ τὴν τελευταίαν προσφοράν, διδομένου σημείου διὰ σκηπανίου κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 974 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἡ πώλησις γίνεται μετρητὰ ἐπὶ χεῖρας, τὸ δὲ κτῆμα κατακυρώνεται ἀμέσως πρὸς τὸν ἀγοραστήν, ἢ δὲ τοιχοκόλλησις καὶ κοινοποιήσις θέλει γίνεαι συμφώνως μετὰ τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρων 965. — 966. — 967 καὶ ἐπόμενα τῆς Πολιτ. Δικονομίας.

Ἐν Τήνῳ χωρίῳ Κώμῃ τοῦ Δήμου Περαιῆς τὴν 6. Ἰουνίου 1846.

ὁ Κλητῆρ
Ν. Μενάρδος.

Αριθ. 103.

Ἐκθεσις

Ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως.

Κατὰ συνέπειαν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3804. καὶ ἀπὸ 14 Σεπτεμβρίου 1842. δανειστικοῦ Συμβολαίου γενομένου ἐνώπιον τοῦ πρώην Συμβολαιογράφου Τήνου Ν. Ζήρπα, καὶ τῆς πρὸς τὸν ὑποφαινόμενον πληρεξουσιότητος δοθείσης μοι παρά τοῦ ἐνταῦθα κατοικοῦντος Κ. Γεωργίου Σπαδάρου, διὰ τὸν ἀνάσχω τὸ χωράφιον τῆς Ἄννης Δαλησμά Πελορέντζου ἀπὸ χωρίον Κώμῃ τοῦ δήμου Περαιῆς κείμενον εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ἰδίου δήμου εἰς θέσιν Λιδιάδῃ καὶ Ἅγιον Μάρκον διὰ δραχμὰς 350 κεφάλαιον, τόκους καὶ τὰ τῆς ἐκτελέσεως ἐξόδα. Σήμερον τὴν ἑκτὴν Ἰουνίου τοῦ χιλιεστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ ἔκτου ἔτους ἐν Τήνῳ ἡμέραν πέμπτην ὥραν 4. Μ. Μ. ὁ ὑποφαινόμενος Κλητῆρ τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν ἐνεργῶν παρά τῷ Εἰρηνοδικεῖῳ Τήνου, παραλαβὼν τὸν Δημαρχικὸν Πάρεδρον τοῦ Δήμου Περαιῆς Κ. Νικόλαον Πριμαθίδην μετέβην μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ χωράφιον τῆς ὀφειλέτιδος Ἄννης Δ. Πελορέντζου, μὴ παρόντων δὲ τῶν διαδίκων κατέσχον αὐτὸ διὰ τὰς ἀνωθεν δραχ. 350.

Πλησιάζονται τοῦ μνησθέντος χωραφίου εἰσὶν ὁ Ἰω. Λαουτιάρης, ἢ Μαρία Σαλῆρου, ὁ Νικόλαος Κωστορίνης, ὁ Γιάκουμος Γαπίλης, ἢ Φραντζέσκας Πόμενα, ἢ Κατερίνα Τυργινα καὶ ὁ δρόμος, ἐκτιμήθη παρά τοῦ Δημαρχικοῦ Πάρεδρου διὰ δραχ. 400. ἐπρόσφερον ὁ δανειστής

200 προσδιορίζεται δὲ ἡμέρα τοῦ πλειστηριασμοῦ τοῦ εἰρημένου χωραφίου ἢ ἐξόδα μὴ Ἰουλίου Ε. Ε. ἡμέρα Κυριακὴ. (Ἄρθρ. 958 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.)

Ἡ παρούσα ἐκθεσις ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως συνταχθεῖσα παρ' ἐμοῦ τοῦ Κλητῆρος καὶ ἀναγνωσθεῖσα ὑπογράφεται παρά τοῦ Δημαρχικοῦ Πάρεδρου καὶ ἐμοῦ.

ὁ Δημαρχικὸς Πάρεδρος
Νικόλαος Πριμαθίδης.
ὁ Κλητῆρ
Ν. Μενάρδος.

Αριθ. 176.

Πρώτη καταχώρησις.

Ο παρά τῷ εἰρηνοδικεῖῳ Τήνου ἐνεργῶν Κλητῆρ δηλοποιεῖ δε.

Πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 26 καὶ ἀπὸ 24 Μαΐου 1845 ἐκτελεστῆς ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικεῖου Τήνου ἐκδοθείσης εἰς τὴν μεταξὺ τοῦ Γεωργίου Στεργιώτη ἐνάγοντος, καὶ τῶν Γρηγορίου, Μαρίας καὶ Γιακουμίνης κληρονόμων τοῦ πατρὸς τῶν Τομάζου Πελορέντζου, κατοίκων Τήνου καὶ διαμενόντων εἰς Σμύρνην ἐναγομένων, καὶ κατ' αἴτησιν τοῦ εἰρημένου Γεωργίου Στεργιώτη ἐκτίθεται εἰς πλειστηριασμὸν ἐν τῷ χωρίῳ Κελλῶν τοῦ δήμου Περαιῆς ἐξῶθεν τοῦ ἐργαστηρίου Ἰακώβου Ἀρμάου καὶ ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου Τήνου Κ. Στεφάνου Κονδύλη τὰ εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ αὐτοῦ δήμου κείμενα ἀκίνητα κτήματα ἐν χωράφιον εἰς θέσιν Καύκαλο μετὰ ἀμπέλωνας καὶ συκᾶς, ἐν χωράφιον εἰς θέσιν Ἅγιον Γεώργιον, ἐν κῆπον εἰς θέσιν Τράφο καὶ ἐν χωράφιον εἰς θέσιν Καρφοδοῦνη τῶν εἰρημένων κληρονόμων τοῦ ἀποδιδάσκοντος πατρὸς τῶν Τομάζου Πελορέντζου διὰ δραχ. 173 τὸν τόκον αὐτῶν καὶ τῶν ἐξόδων ὡς φαίνονται ἀκριβῶς περιγεγραμμένα τύσον τὰ κτήματα καθὼς καὶ τὸ χρεὸς εἰς τὴν ὑπὸ σημερινὴν ἡμερομηνίαν καὶ ὑπ' ἀριθ. 175. ἔλθεσιν ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως τῶν αὐτῶν κτημάτων.

Ὁ πλειστηριασμὸς τῶν εἰρημένων κτημάτων ἀρχεται σήμερον καὶ τελειώνει τὴν ἐξόδα μὴ Ἰουλίου ε. ε. ἡμέραν κυριακὴν ἀπὸ τῆς ὀγδόης ὥραν Π. Μ. μέχρι τῆς 1 Μ. Μ. τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἀρθ. 965 τῆς Πολιτ. Δικον. καὶ τοῦ μὲν χωραφίου εἰς θέσιν Καύκαλο θέλει ἀρχίσαι ἀπὸ τῆς ὀγδόης καὶ τελειῶναι τὴν δεκάτην Π. Μ. τοῦ δὲ εἰς θέσιν Ἅγιον Γεώργιον χωραφίου τὴν δεκάτην καὶ τελειῶναι τὴν ἐνδεκάτην, τοῦ δὲ εἰς θέσιν Τράφο κειμένου κῆπου τὴν ἐνδεκάτην καὶ τελειῶναι τὴν δωδεκάτην, τοῦ δὲ εἰς θέσιν Καρφοδοῦνη τὴν δωδεκάτην καὶ τελειῶναι τὴν πρώτην Μ. Μ. Πρώτη προσφορά προσδιορίζεται διὰ τὰ ἀνωτέρω κτήματα ἢ προσφερθεῖσα ἀπὸ τὸν καταδιώκοντα δανειστήν Γεώργιον Στεργιώτην· δηλ. διὰ τὸ εἰς θέσιν Καύκαλο τὸ ἐκτιμηθὲν δραχ. 700 δραχ. 560 διὰ τὸ εἰς θέσιν Ἅγιον Γεώργιον κείμενον χωράφιον τὸ ἐκτιμηθὲν δραχ. 120 δραχ. 80 διὰ τὸν εἰς θέσιν Τράφο κείμενον κῆπον τὸν ἐκτιμηθὲν δραχ. 25 δραχ. 20, καὶ διὰ τὸ εἰς θέσιν Καρφοδοῦνη χωράφιον τὸ ἐκτιμηθὲν δραχ. 50 δραχ. 25.

Ἡ κατακύρωσις γίνεται πρὸς τὸν προσφέροντα τὰ πλεῖονα ἀφοῦ παρέλθουν τρία λεπτά τῆς ὥρας μετὰ τὴν τελευταίαν προσφοράν διδομένου σημείου σημείου διὰ σκηπανίου κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ Ἄρθρου 974 τῆς Πολιτ. Δικονομίας.

Ἡ πώλησις γίνεται μετρητὰ ἐπὶ χεῖρας, τὰ δὲ κτήματα κατακυρώνονται ἀμέσως πρὸς τοὺς ἀγοραστὰς ἢ δὲ τοιχοκόλλησις καὶ κοινοποιήσις θέλει γίνεαι συμφώνως μετὰ τὰς διατάξεις

τῶν ἀρθρων 965, 966, 967, 968. καὶ ἐπόμενα τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐν Τήνῳ τὴν 5. Ἰουνίου 1846.

ὁ Κλητῆρ
Ἰωάννης Κυδώνης.

Αριθ. 175.

Ἐκθεσις Ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως
Κατὰ συνέπειαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 26 καὶ ἀπὸ 24 Μαΐου 1845 ἐκτελεστῆς ἀποφάσεως τοῦ εἰρηνοδικεῖου Τήνου καὶ τῆς πρὸς τὸν ὑποφαινόμενον δοθείσης μοι πληρεξουσιότητος παρά τοῦ Γεωργίου Στεργιώτη κατοίκου τοῦ χωρίου Κελλῶν τοῦ δήμου Περαιῆς σήμερον τὴν πέμπτην Ἰουνίου τοῦ χιλιεστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ ἔκτου ἔτους ἐν Τήνῳ ἡμέραν τετάρτην τῆς ἐβδομάδος ὥραν Π. Μ. ὁ ὑποφαινόμενος κλητῆρ τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν διατελῶν παρά τῷ Εἰρηνοδικεῖῳ Τήνου παραλαβὼν τὸν δημαρχὸν τοῦ δήμου Περαιῆς κύριον Γεώργιον Φιλιπούσην μετέβην μετ' αὐτοῦ εἰς τὰ ἐξῆς κτήματα τοῦ Γρηγορίου, Μαρίας, καὶ Γιακουμίνης τέκνων καὶ κληρονόμων τοῦ πατρὸς τῶν Τομάζου Πελορέντζου κατοίκων Τήνου καὶ διαμενόντων προσωρινῶς εἰς Σμύρνην, καὶ παρόντος τοῦ Δημάρχου μὴ παρόντων δὲ τῶν διαδίκων κατέσχον ἀναγκαστικῶς αὐτὰ τὰ κτήματα διὰ δραχ. 173 τὸν τόκον αὐτῶν καὶ τῶν ἐκτελέσεως ἐξόδων.

Α'. Τὸ εἰς θέσιν Καύκαλο τοῦ Δήμου Περαιῆς κείμενον χωράφιον συγκείμενον ἀπὸ σκαλᾶς ἐπὶ τὰ ὡς ἐγγιστα ἐμπεριέχον συκαίας, ἀμπέλωνας ἐν κελίον καὶ ἐν ἀλώϊον πλησιάζον μετὰ τοὺς ἀγρούς ἀφ' ἐνὸς μέρους τοῦ Ἰωάννου Χλή, ἀφ' ἐτέρου μετὰ τοῦ Λαρέζου Φωσκόλου καὶ δημόσιος δρόμος· ἐκτιμήθη δὲ παρά τοῦ εἰρημένου δημάρχου ὡς ἐγγιστα δραχ. 700 ἐπρόσφερον ὁ καταδιώκων δανειστής δραχ. 560

Β'. Τὸ εἰς θέσιν Ἅγιον Γεώργιον κείμενον χωράφιον συγκείμενον ἀπὸ ἐν σκαλῇ ἐμπεριέχον ἐν οἰκίσκον, μίαν συκὴν καὶ ἀμπέλου, πλησιάζον μετὰ τοὺς ἀγρούς τοῦ Γεωργίου Στεργιώτη, Νικόλαου Ἀρμάου καὶ δημόσιος δρόμος, ἐκτιμήθη παρά τοῦ εἰρημένου δημάρχου ὡς ἐγγιστα δραχ. 120. ἐπρόσφερον ὁ καταδιώκων δανειστής δραχ. 80.

Γ'. Τὸν εἰς θέσιν Τράφο κείμενον κῆπον μετὰ ὕδωρ κατὰ τὸ παλαιόν, πλησιάζοντα μετὰ τοὺς ἀγρούς ἀφ' ἐνὸς μέρους τοῦ Λαρέζου Φωσκόλου καὶ ἀφ' ἐτέρου τοῦ Ζαχαρίου Ἀρμάου, ἐκτιμήθη παρά τοῦ ἰδίου Δημάρχου ὡς ἐγγιστα δραχ. 25 ἐπρόσφερον ὁ καταδιώκων δανειστής δραχ. 20.

Δ'. Τὸ εἰς θέσιν Καρφοδοῦνη κείμενον χωράφιον συγκείμενον ἀπὸ σκαλᾶς τεσσαρᾶς πλησιάζον ἀφ' ἐνὸς μέρους ὁ Πέρος Ἀρμάου καὶ ἀφ' ἐτέρου ὁ Λαρέζος Σκλάβος, ἐκτιμήθη δὲ παρά τοῦ εἰρημένου Δημάρχου ὡς ἐγγιστα δραχ. 50. ἐπρόσφερον ὁ καταδιώκων δανειστής δραχ. 25.

Προσδιορίζεται δὲ ἡμέρα τοῦ πλειστηριασμοῦ τῶν ἀνωτέρω κατασχθέντων κτημάτων ἢ ἐξόδα μὴ Ἰουλίου Ε. Ε. ἡμέρα Κυριακὴν Ἄρθρ. 958 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Εἰς πίστῳσιν τούτου συνέταξ τὴν παρούσαν ἐκθεσιν ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως, τὴν ὑποῖσαν ἀφοῦ προηγουμένως ἀνέγνωσα πρὸς τὸν εἰρημένου Δημάρχου Κ. Γεώργιον Φιλιπούσην ὑπεγράφη παρ' αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ τοῦ κλητῆρος.

ὁ Δημαρχος
Γεώργιος Φιλιπούσης.
ὁ Κλητῆρ
Ἰω. Κυδώνης.

Διὰ τὸ ἀκριβές τῆς ἀντιγραφῆς.
Ἐν Τήνῳ τὴν 5. Ἰουνίου 1846.

ὁ Κλητῆρ
Ἰω. Κυδώνης.

Ὁ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
Θ. ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ